TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2010. gada 18. marts *

Lieta C-419/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 23. septembrī iesniedza

Trubowest Handel GmbH, Ķelne (Vācija), ko pārstāv K. Adamantopuls [*K. Adamantopoulos*] un E. Petrici [*E. Petritsi*], *dikigoroi*,

Viktor Makarov, ar dzīvesvietu Ķelnē, ko pārstāv K. Adamantopuls un E. Petrici, *dikigoroi*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv Dž. P. Hikss [*J.-P. Hix*], pārstāvis, kam palīdz G. Berišs [*G. Berrisch*] un G. Volfs [*G. Wolf*], *Rechtsanwälte*,

* Tiesvedības valoda — angļu.

Eiropas Komisija, ko pārstāv N. Kāns [*N. Khan*] un H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji,

atbildētājas pirmajā instancē.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētājs, kas pilda ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un J. Malenovskis [*J. Malenovský*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 16. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 29. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo apelācijas sūdzību *Trubowest Handel GmbH* (turpmāk tekstā — "*Trubowest*") un Viktors Makarovs [*Victor Makarov*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 9. jūlija spriedumu lietā T-429/04 *Trubowest Handel* un *Makarov*/Padome un Komisija (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar ko tā ir noraidījusi to prasību par zaudējumu atlīdzību atbilstoši EKL 288. pantam, kas attiecas uz zaudējumiem, kuri tiem radušies, jo tika pieņemta Padomes 1997. gada 17. novembra Regula (EK) Nr. 2 320/97, ar ko ievieš galīgos antidempinga maksājumus atsevišķu dzelzs vai neleģētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importam, kuru izcelsme ir Ungārijā, Polijā, Krievijā, Čehijas Republikā, Rumānijā un Slovākijas Republikā, ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 1189/93 un pārtrauc procedūru attiecībā uz tādu importu, kura izcelsme ir Horvātijas Republikā (OV L 322, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "galīgā regula").

Atbilstošās tiesību normas

2 Pamata Kopienu tiesību aktus muitas jomā veido Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "KMK"). Tās 236. pantā ir paredzēts:

"1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā, ja tiek konstatēts, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus atlaiž, ja tiek konstatēts, ka iegrāmatošanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Atmaksu vai atlaišanu neizdara, ja par pamatu tādas summas samaksai vai iegrāmatošanai, kura pēc likuma nav bijusi maksājama, bijusi attiecīgās personas apzināta rīcība.

2. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus atmaksā vai atlaiž, pamatojoties uz iesniegumu, kas attiecīgajai muitas iestādei iesniegts triju gadu laikā no dienas, kad šo muitas nodokļu summa darīta zināma parādniekam.

Šo termiņu pagarina, ja attiecīgā persona sniedz pierādījumus, ka minētajā termiņā iesniegumu nav varējusi iesniegt neparedzamu apstākļu vai nepārvaramas varas dēļ.

Ja šajā laikā muitas dienesti paši atklāj, ka pastāv kādi no 1. punkta pirmajā un otrajā daļā aprakstītajiem apstākļiem, tie atmaksā vai atlaiž nodokli pēc savas ierosmes."

3 Eiropas Kopienas antidempinga pasākumu piemērošanu reglamentējošie noteikumi ir izklāstīti Padomes 1995. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr.384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "pamatregula").

Prāvas priekšvēsture

4 Pirmās instances tiesa strīda faktiskos apstākļus pārsūdzētā sprieduma 1.–21. punktā ir izklāstījusi šādi:

"1. Ar 1994. gada 25. novembra lēmumu (lieta IV/35.304), kas nav publicēts un kas pieņemts, it īpaši pamatojoties uz 14. panta 3. punktu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17 "Pirmā regula par [EKL 81]. un [82]. panta īstenošanu" (OV 1962, L13, 204. lpp.), Komisija saistībā ar neleģēta tērauda caurulēm nolēma veikt izmeklēšanu par iespējamām pret konkurenci vērstām darbībām, ar kurām varēja tikt pārkāpts [1992. gada 2. maija] Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līguma [(OV 1994, L 1, 3. lpp.)] 53. pants, kā arī EKL 81. pants.

2. Pēc šīs izmeklēšanas Komisija 1999. gada 20. janvārī nolēma uzsākt administratīvo procedūru lietā IV/E-1/35.860-B — "Bezšuvju tērauda caurules", kurā tā 1999. gada 8. decembrī pieņēma Lēmumu 2003/382/EK par [EKL] 81. panta piemērošanas procedūru (Lieta IV/E-1/35.860-B — "Bezšuvju tērauda caurules") (OV 2003, L 140, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "lēmums par aizliegto vienošanos").

3. Saskaņā ar lēmuma par aizliegto vienošanos 1. panta 1. punktu astoņi uzņēmumi — šī lēmuma adresāti — "bija pārkāpuši [EKL] 81. panta 1. punkta nosacījumus, noslēdzot [..] vienošanos, kas cita starpā paredzēja attiecīgo valstu bezšuvju standarta vītņcauruļu [*Oil Country Tubular Goods*] un ["projekta" vadu] tirgu sadali". Lēmuma par aizliegto vienošanos 1. panta 2. punktā ir teikts, ka pārkāpums *Mannesmannröhren-Werke AG*, *Vallourec SA*, *Dalmine SpA*, *Sumitomo Metal Industries Ltd*, *Nippon Steel Corp.*, *Kawasaki Steel Corp.* un *NKK Corp.* gadījumā ilga no 1990. līdz 1995. gadam. Attiecībā uz *British Steel Ltd* ir norādīts, ka pārkāpums

ilga no 1990. gada līdz 1994. gada februārim. Saistībā ar to visiem uzņēmumiem tika uzlikts attiecīgs naudas sods no EUR 8,1 līdz 13,5 miljoniem.

4. Par lēmumu par aizliegto vienošanos Komisija 1999. gada 8. decembrī sniedza paziņojumu presei IP/99/957, un *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tas tika publicēts 2003. gada 6. jūnijā.

5. 2004. gada 8. jūlijā Pirmās instances tiesa spriedumā apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering* u.c./Komisija (Krājums, II-2501. lpp.), pirmkārt, atcēla lēmuma par aizliegto vienošanos 1. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl Komisija bija nepamatoti konstatējusi, ka četri no minētajā pantā paredzētajiem uzņēmumiem bija aizliegtās vienošanās dalībnieki pirms 1991. gada 1. janvāra un pēc 1994. gada 30. jūnija, un, otrkārt, samazināja naudas soda apmēru, ko Komisija uzlikusi šiem uzņēmumiem.

6. Turklāt pēc Eiropas Savienības Bezšuvju tērauda cauruļu ražošanas nozares aizsardzības komitejas 1996. gada 19. jūlijā iesniegtās sūdzības Komisija, piemērojot [..] Regulu [..] Nr. 384/96 [..], kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 2331/96 (OV L 317, 1. lpp.), 1996. gada 31. augustā publicēja Paziņojumu par antidempinga procedūras uzsākšanu par atsevišķu Krievijas, Čehijas Republikas, Rumānijas un Slovākijas izcelsmes dzelzs vai neleģētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV L 253, 26. lpp.).

7. 1997. gada 29. maijā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 981/97, ar ko ievieš pagaidu antidempinga maksājumus par Krievijas, Čehijas Republikas, Rumānijas un Slovākijas Republikas izcelsmes dzelzs vai neleģētā tērauda bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu (OV L 141, 36. lpp.).

8. 1997. gada 17. novembrī Padome pieņēma [galīgo] regulu.

9. 2004. gada 16. jūlijā Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 1322/2004, ar kuru groza galīgo regulu (OV L 246, 10. lpp.). Atbilstoši šīs regulas 1. pantam galīgo regulu papildina ar 8. pantu, saskaņā ar kuru galīgās regulas 1. pantu, ar kuru ieviesti antidempinga maksājumi par tajā minēto importu, beidz piemērot no 2004. gada 21. jūlija.

10. Trubowest [..] ir Vācijas sabiedrība, kas Kopienā importē Krievijas izcelsmes bezšuvju cauruļvadus un caurules. *Trubowest*, kuru [..] V. Makarovs vada kopš 1997. gada, savu darbību, kas saistīta ar minēto preču importu, sāka 1999. gada janvārī un beidza 1999. gada oktobrī. [..]

11. Turklāt V. Makarovs no 1992. gada vadīja arī sabiedrību *Truboimpex Handel GmbH* (turpmāk tekstā — "*Truboimpex*"), kuras komercdarbība no 1996. gada bija saistīta ar Krievijas izcelsmes bezšuvju cauruļvadu un cauruļu importu Kopienā pašas vārdā.

12. 1999. gada 15. oktobrī *Amtsgericht Kleve* (Klēves pirmās instances tiesa) (Vācija) izdeva V. Makarova apcietināšanas orderi, jo viņš "tika turēts aizdomās par to, ka nodokļu iestādēm Ķelnē un Emmerihā [*Emmerich*] 1997.–1999. gadā sniedzis nepareizus un nepilnīgus datus par svarīgiem ar nodokļiem saistītiem faktiem, ka viņa deklarācijas veidoja 36 dažādus pārkāpumus un ka tādējādi viņš samazinājis nodokļus, lai [sev] un citām personām iegūtu nepamatotas nodokļu priekšrocības, kas viņam lielā mērā bija ļāvis izvairīties no ievedmuitas nodokļiem". Turklāt minētajā apcietināšanas orderī bija norādīts, ka "par [*Truboimpex* un *Trubowest*

importētajiem Krievijas izcelsmes cauruļvadiem un caurulēm] bijušas iesniegtas nepatiesas deklarācijas, lai apietu [galīgās regulas] noteikumus".

13. Atbilstoši šim apcietināšanas orderim V. Makarovs no 1999. gada 27. oktobra līdz 12. novembrim tika turēts apcietinājumā. Pēc V. Makarova atbrīvošanas no apcietinājuma viņam tika piemēroti ierobežojoši pasākumi pārvietošanās brīvībai, atbilstoši kuriem viņam bija pienākums līdz 2000. gada 31. janvārim trīsreiz nedēļā ierasties attiecīgajā policijas iecirknī un viņš nevarēja izbraukt uz ārvalstīm bez iepriekšējas atļaujas saņemšanas (turpmāk tekstā — "brīvību ierobežojoši pasākumi").

14. No 1999. gada 27. oktobra *Hauptzollamt Emmerich* (Emmerihas Galvenā muitas pārvalde) (Vācija), kas pēc tam kļuva par *Hauptzollamt Duisburg* (Dīsburgas Galvenā muitas pārvalde) (Vācija), nosūtīja prasītājiem paziņojumus par nodokļa vēlāku piedziņu, lai saņemtu antidempinga maksājumus par importu, ko *Truboimpex* un *Trubowest* veikušas laika posmā no 1997. gada decembra līdz 1999. gada oktobrim. Vācijas muitas iestādes būtībā uzskata, ka prasītāju imports nepamatoti nebija klasificēts ar Kopienas nomenklatūras kodiem, kas attiecas uz bezšuvju cauruļvadiem un caurulēm, uz kurām attiecas galīgā regula. Tādēļ *Trubowest* un V. Makarova bankas kontiem tika uzlikts arests.

15. Vācijas muitas iestādes uzskata, ka tādējādi *Truboimpex* un *Trubowest* nesamaksāto antidempinga maksājumu parāds bija attiecīgi EUR 1 575 181,86 un EUR 729 538,78, t.i., pavisam EUR 2 304 720,64 abu šo sabiedrību nesamaksāto antidempinga maksājumu. Turklāt V. Makarovs kā *Truboimpex* un *Trubowest* direktors bija atbildīgs par abu šo sabiedrību parādu kopējās summas samaksu.

16. No 1999. gada 16. un 17. novembra prasītāji atbilstoši [KMK] 243. pantam un piemērojamajām valsts tiesībām *Hauptzollamt Emmerich* apstrīdēja paziņojumus par antidempinga maksājumu vēlāku piedziņu, kas nosūtīti *Trubowest* un V. Makarovam. 2000. gada 15. decembrī prasītāji iesniedza prasību *Finanzgericht Düsseldorf* (Diseldorfas Finanšu tiesa) (Vācija), lūdzot atcelt paziņojumus par maksājumu piedziņu, kas bija nekavējoties izpildāmi. 2001. gada 30. oktobrī *Finanzgericht Düsseldorf* noraidīja prasītāju lūgumu. 2003. gada 29. augustā prasītāji iesniedza savus prasījumus *Hauptzollamt Duisburg*, saskaņā ar kuriem tie būtībā apgalvoja, ka muitas iestādes nepamatoti ir uzskatījušas, ka to veiktais imports ietilpst galīgās regulas piemērošanas jomā.

17. 2000. gada 19. jūnijā *Staatsanwaltschaft Kleve* (Klēves prokuratūra), ņemot vērā viltotas muitas deklarācijas, kas attiecas uz *Trubowest* un *Truboimpex* importu, attiecībā uz V. Makarovu izdeva apsūdzības rakstu (*Anklageschrift*). Šajā apsūdzības rakstā *Staatsanwaltschaft Kleve* būtībā norādīja, ka kopējā summa 4 376 250,25 Vācijas marku, t.i., EUR 2 237 541,22, ir maksājama kā muitas nodokļi, no kuriem V. Makarovs izvairījies saistībā ar *Trubowest* un *Truboimpex* importu.

18. 2002. gada 14. novembrī *Landgericht Kleve* (Klēves apgabaltiesa) apturēja pret V. Makarovu uzsākto kriminālprocesu, līdz būs zināms pret viņu uzsāktās ar nodokļiem saistītās procedūras iznākums.

19. 2004. gada 15. decembrī prasītāji noslēdza vienošanos ar *Hauptzollamt Duisburg*, izbeidzot to strīdu ar Vācijas muitas iestādēm.

20. Šī vienošanās paredz:

“Preambula

[..]

Ar šī faktu izklāsta palīdzību puses vēlas galīgi atrisināt strīdu, kas starp tām pastāv saistībā ar strīdīgo paziņojumu par nodokļiem likumību. Puses atzīst, ka šis kopīgais faktu izklāsts neatrisina starp tām pastāvošo strīdu saistībā ar to, uz kādiem tērauda cauruļvadiem attiecas vai neattiecas antidempinga maksājums.

[..]

Saskaņā ar iepriekš izklāstīto puses vienojas par šo:

(1.) Paziņojumi par nodokļiem un paziņojumi par atbildību [..] saistībā ar antidempinga maksājumiem EUR 2 304 734,45 apmērā tiks nokārtoti, [apelācijas sūdzības iesniedzējiem] samaksājot kopējo summu EUR 460 000. Puses vienojas, ka tikai daļa no EUR 435 125,21, ko šobrīd ir saņēmusi *Hauptzollamt Duisburg*, proti, EUR 343 644,15, tiks atskaitīti no maksājamās summas EUR 460 000 apmērā.

[..]

(3.) Šīs vienošanās parakstīšana nekavējoties apturēs ikvienu izpildes pasākumu, kas uzsākts pret *Trubowest*, kā arī pret [V. Makarovu].

[..]

(5.) Ar šo [apelācijas sūdzības iesniedzēji] atsakās izvirzīt jaunas pretenzijas pret muitas dienestu, piemēram, lai saņemtu zaudējumu atlīdzību saistībā ar faktiem, uz kuriem attiecas šis kopīgais faktu izklāsts. Tie turklāt atsakās uzsākt citas prasības tiesā pret muitas dienestu.

Tomēr puses saglabā iespēju izvirzīt šāda veida pretenzijas pret trešām personām, it īpaši minētās prasības par zaudējumu atlīdzību [..] pret Komisiju un Padomi [..] saskaņā ar [EKL] 288. pantu."

21. 2005. gada 2. maijā *Landgericht Kleve* izdeva rīkojumu (*Beschluss*), ar ko atbilstoši *Strafprozessordnung-StPO* (Vācijas Kriminālprocesa kodeksa) 153.a pantam tiek izbeigts kriminālprocess pret V. Makarovu ar nosacījumu, ka viņš samaksās naudas sodu EUR 18 000. *Landgericht Kleve* minētajā rīkojumā norādīja, ka tā ir ņēmusi vērā, ka "[V. Makarovs] apgalvo, ka viņa vienošanās [par to, ka kriminālprocess tiks izbeigts, neizraisa vainas atzīšanu, bet ka tā notikusi, ņemot vērā procesuālus un ekonomiskus apsvērumus]".

Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

5 Ar prasības pieteikumu, kas 2004. gada 25. oktobrī iesniegts Pirmās instances tiesas kancelejā, prasītāji atbilstoši EKL 288. pantam iesniedza prasību par zaudējumu atlīdzību pret Padomi un Komisiju, lai panāktu, ka tām piespriež samaksāt šādas summas:

— *Trubowest* samaksāt EUR 118 058,46, kam pieskaitīti likumiskie procenti atbilstoši likmei 8 % gadā un kas atbilst summai, kuru *Trubowest* faktiski samaksājusi atbilstoši dažādiem paziņojumiem par antidempinga maksājumu piedziņu, kurus izdevušas Vācijas muitas iestādes attiecībā uz prasītājiem, un kas veido *Trubowest* zaudēto peļņu;

— V. Makarovam samaksāt EUR 397 916,91, kam pieskaitīti likumiskie procenti atbilstoši likmei 8 % gadā un kas EUR 277 939,37 apmērā atbilst kopējai summai, ko V. Makarovs esot faktiski samaksājis atbilstoši dažādiem paziņojumiem par antidempinga maksājumu piedziņu, kas EUR 63 448,54 apmērā atbilst algai, kuru *Trubowest* viņam nav izmaksājusi, un kas EUR 56 529 apmērā atbilst izdevumiem par advokāta pakalpojumiem, kas radušies procedūrās, kuras pret prasītājiem ierosinājušas Vācijas muitas iestādes;

— *Trubowest* samaksāt EUR 128 000 kā zaudēto peļņu, kam pieskaitīti likumiskie procenti atbilstoši likmei 8 % gadā, vai, pakārtoti, summu, par ko lietas dalībniekiem jāvienojas pēc Pirmās instances tiesas starpsprieduma;

— V. Makarovam samaksāt EUR 150 000, lai atlīdzinātu viņam radīto morālo kaitējumu, kam pieskaitīti likumiskie procenti par šo summu atbilstoši likmei 8 % gadā.

6 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja visus pamatus, kas norādīti, lai pamatotu prasību par zaudējumu atlīdzību, un piesprieda prasītājiem atlīdzināt Padomes un Komisijas tiesāšanās izdevumus.

7 Pārsūdzētā sprieduma 41.–74. un 77.–82. punktā Pirmās instances tiesa kā nepieņemamas noraidīja atsevišķas lūguma daļas, kas iekļautas prasībā par zaudējumu atlīdzību, uzskatot, ka atbilstoši EKL 288. pantam tā nav kompetenta tās izskatīt. Pirmkārt, runājot par lūgumiem atlīdzināt zaudējumus, kuru summas atbilst summām, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji samaksājuši kā antidempinga maksājumus, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šie lūgumi saskaņā ar procedūrām, kas ieviestas ar KMK, ietilpst valsts tiesu ekskluzīvā kompetencē. Otrkārt, attiecībā uz lūgumu atlīdzināt izdevumus par advokāta pakalpojumiem Pirmās instances tiesa atzina, ka tas ir saistīts ar kādu apelācijas sūdzības iesniedzēja un Vācijas muitas iestāžu strīda elementu, kas ir tikai valsts tiesu kompetencē.

8 Turklāt, pārbaudot Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nosacījumu, kas attiecas uz tiešas cēloņsakarības esamību starp norādīto prettiesiskumu un citu iespējamo kaitējumu, t.i., *Trubowest* zaudēto peļņu, V. Makarova nesaņemto algu, kā arī viņam nodarīto morālo kaitējumu, Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka norādītie zaudējumi pietiekami tieši neizriet no norādītā prettiesiskuma.

9 Pārsūdzētā sprieduma 86. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja par lietderīgu vispirms izskatīt jautājumu par to, vai prasītāji ir pierādījuši, ka pastāv cēloņsakarība starp iespējami prettiesisko Padomes, kā arī Komisijas rīcību un norādīto mantisko un morālo kaitējumu. Pārsūdzētā sprieduma 98.–137. punktā tā ir atzinusi, ka nepastāv pietiekami tieša cēloņsakarība starp antidempinga maksājumu ieviešanu ar galīgo regulu un šo kaitējumu. Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa neizskatīja jautājumu par to, vai šī regula ir prettiesiska un vai prasītājiem patiešām ir radies minētais kaitējums.

10 Pirmās instances tiesa pārbaudīja, vai pietiekami tieša cēloņsakarība starp Padomei, kā arī Komisijai pārmesto rīcību un norādīto kaitējumu pastāvētu gan gadījumā, kad galīgā regula neattiektos uz prasītāju importētajām precēm, gan pretējā gadījumā. Šajā gadījumā tā pārsūdzētā sprieduma 110. punktā atzina, ka pirmajā gadījumā Kopienas atbildība neiestātos, ja norādītais kaitējums būtu saistāms tikai ar Vācijas muitas un kriminālvajāšanas iestāžu rīcību, nevis iespējami prettiesisku Padomes un Komisijas rīcību. Otrajā gadījumā tā pārsūdzētā sprieduma 116. punktā norādīja, ka prasītāju rīcība, kuras rezultātā to imports netika pareizi klasificēts, bija noteicošais attiecīgā kaitējuma rašanās iemesls.

11 Visbeidzot, Pirmās instances tiesa noraidīja prasītāju lūgumu par atsevišķiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem, pārsūdzētā sprieduma 138.–141. punktā norādot, ka nav vajadzības likt Komisijai iesniegt, pirmkārt, pierādījumus par Komisijas dalību sarunās, kas saistītas ar strīdu par prasītāju importēto preču klasifikāciju, kuru rezultātā starp prasītājiem un Vācijas muitas iestādēm tika noslēgta vienošanās, un, otrkārt, visu saraksti, ko tā veikusi ar Krievijas muitas iestādēm un valdību.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

12 Apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

— pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— taisīt galīgu spriedumu lietā, apmierinot Pirmās instances tiesā iesniegto prasību par zaudējumu atlīdzību un piespriežot Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā pirmajā instancē, vai pakārtoti nosūtīt lietu Vispārējai tiesai tās atkārtotai izskatīšanai un

— piespriest Padomei un Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

13 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— apelācijas sūdzību noraidīt;

— pakārtoti nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;

— pakārtoti tam noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību par zaudējumu atlīdzību un

— piespriest tiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Komisija prasa apelācijas sūdzību noraidīt un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

15 Nosacījumu par tiešu cēloņsakarību starp norādīto prettiesiskumu un apelācijas sūdzības iesniedzēju norādīto kaitējumu Pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi tikai saistībā ar lūgumiem, kurus tā atzina par pieņemamiem. Pirmais pamats, kas attiecas uz pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl tajā ir lemts par minēto nosacījumu, tādējādi attiecas tikai uz šiem lūgumiem. Tādējādi apelācijas tiesvedības ietvaros vispirms ir jāpārbauda otrais pamats, kas attiecas uz pārsūdzēto spriedumu tiktāl, ciktāl tajā ir atzīts, ka daži citi lūgumi par zaudējumu atlīdzību ir nepieņemami.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

16 Izvirzot otro pamatu, kas ir sadalīts divās daļās, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, pirmkārt, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 288. panta otro daļu un ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 41.–74., 77.–82. un 138.–141. punktā atzīstot, ka tās kompetencē nav izskatīt to lūgumus par zaudējumu atlīdzību, kas attiecas uz summām, kuras līdzvērtīgas tām, kas samaksātas kā antidempinga maksājumi, kā arī uz izdevumiem par advokāta pakalpojumiem, kuri radušies tiesvedībā starp apelācijas sūdzības iesniedzējiem un Vācijas muitas iestādēm, ņemot vērā lietas ārkārtas apstākļus, ko raksturo tas, ka noslēgtās vienošanās rezultātā visi valsts tiesību līdzekļi ir izmantoti. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 68. punktā Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi faktiskos apstākļus un pierādījumus, uzskatot, ka tie nav iesnieguši nekādus pierādījumus, lai apstiprinātu apgalvojumus par to, kāda ietekme uz vienošanās noslēgšanu bija, pirmkārt, Kopienas un Krievijas iestāžu lomai un, otrkārt, kriminālvajāšanai, ko bija uzsākušas Vācijas iestādes.

17 Padome un Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka antidempinga maksājumus iekasē valsts muitas iestādes un ka tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai valsts tiesu kompetencē ir izdot rīkojumu atmaksāt maksājumus, kas nepamatoti iekasēti, pamatojoties uz Kopienu tiesību normām, kuras vēlāk atzītas par spēkā neesošām. Kopienu tiesas līdz ar to nav kompetentas izdot rīkojumu par šādu atmaksāšanu vai ar advokāta pakalpojumiem saistītu izdevumu, kas radušies valsts procedūrās, kuras saistītas ar šādiem maksājumiem, atlīdzināšanu. Turklāt starp apelācijas sūdzības iesniedzējiem un Vācijas muitas iestādēm noslēgtā vienošanās nevar radīt Kopienu tiesu kompetenci, kāda nepastāvēja pirms minētās vienošanās noslēgšanas. Šo tiesu kompetencē ietilpst tikai kaitējums, kas ir kas vairāk nekā tikai vienkārša prettiesisko maksājumu atlīdzināšana.

18 Padome turklāt apgalvo, ka abas šī pamata daļas ir nepieņemamas. Pirmajā daļā nav precīzi izklāstīti juridiskie apsvērumi, kas pamato apgalvojumu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji to vienošanos ar Vācijas muitas iestādēm nav noslēguši pēc brīvas gribas. Attiecībā uz otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēji precīzi nav norādījuši apstākļus, ko Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi, un nav pierādījuši tās kļūdas analīzē, kas ir radījušas šo sagrozīšanu.

19 Komisija turklāt apgalvo, ka apelācijas sūdzībā nav apšaubīts, vai pamatota ir analīze, ko Pirmās instances tiesa veikusi pārsūdzētā sprieduma 61.–66. punktā un saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēji varēja apstrīdēt galīgās regulas likumību valsts procedūras ietvaros, kas tiem būtu ļāvis panākt lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšanu atbilstoši EKL 234. pantam un tādējādi iespējamu minētās regulas atzīšanu par spēkā neesošu Tiesā. Tā uzskata, ka, ņemot vērā faktus un tiesību aktus, nevar apgalvot, ka, neraugoties uz vienošanos, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji noslēdza ar Vācijas muitas iestādēm, tie "nav atteikušies no savām tiesībām uz zaudējumu atlīdzību" un ir pieņēmuši šo vienošanos, "nenoliedzot [galīgās] regulas prettiesiskumu". Turklāt iespējamajai iestāžu lomai un uzsāktajai kriminālvajāšanai pret vienu no apelācijas sūdzības iesniedzējiem nav nekāda sakara ar Pirmās instances

tiesas vērtējuma, saskaņā ar kuru tā nav kompetenta izskatīt atsevišķas lūguma daļas, pamatotību.

Tiesas vērtējums

20 Pirmkārt, sava otrā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji, norāda, ka divas no lūguma daļām, saistībā ar kurām Pirmās instances tiesa atzina, ka tā nav kompetenta tās izskatīt, attiecas uz summām, kas ir daļa no summas, kuru tie samaksājuši saskaņā ar vienošanos, kas noslēgta ar Vācijas muitas iestādēm, neraugoties uz norādīto galīgās regulas prettiesiskumu. Pat ja apelācijas sūdzības iesniedzēji savā apelācijas sūdzībā precīzi nav minējuši, ka runa ir par antidempinga maksājumiem, kurus tie samaksājuši minētajām iestādēm, ir jānorāda, ka Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. punktā ir konstatējusi, ka attiecīgās summas atbilst summām, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji saistībā ar to attiecīgi samaksājuši, un minētā sprieduma 47. punktā ir atzinusi, ka to lūgumi šajā ziņā faktiski ir lūgumi atlīdzināt minētos, iespējams, nepamatoti samaksātos maksājumus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā apelācijas tiesvedībā neapstrīd.

21 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka pēc minētās vienošanās pastāv būtisks kaitējums, kas izriet no tā, ka pastāv galīgā regula — kuru tie uzskata par prettiesisku —, kas rada Kopienas atbildību, un būtiskais kaitējums ir jāatlīdzina saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu.

22 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 63. punktā ir atzinusi, ka vienošanās, kas noslēgta starp Vācijas muitas iestādēm un apelācijas sūdzības iesniedzējiem, nevar tai piešķirt kompetenci lemt par apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgumiem atlīdzināt zaudējumus, kas attiecas uz samaksātajiem antidempinga maksājumiem. Minētā sprieduma 67. punktā tā ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji paši ir atzinuši, ka atbilstoši prasībām valsts tiesās, ko tie bija cēluši, tiem ir bijis efektīvs tiesību

aizsardzības līdzeklis, kurš tiem ļāva apstrīdēt antidempinga maksājumu samaksu, atsaucoties uz galīgās regulas prettiesiskumu, bet ka tie ir izsmēluši šos līdzekļus, noslēdzot minēto vienošanos.

23 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka vienīgi valsts tiesu kompetencē ir izskatīt prasību par tādu summu atmaksu, ko nepamatoti iekasējusi valsts iestāde atbilstoši Kopienu tiesiskajam regulējumam, kas vēlāk pasludināts par spēkā neesošu (šajā sakarā skat. 1989. gada 30. maija spriedumu lietā 20/88 *Roquette frères*/Komisija, *Recueil*, 1553. lpp., 14. punkts; 1992. gada 13. marta spriedumu lietā C-282/90 *Vreugdenhil*/Komisija, *Recueil*, I-1937. lpp., 12. punkts, un 2007. gada 27. septembra spriedumu lietā C-351/04 *Ikea Wholesale*, Krājums, I-7723. lpp., 68. punkts).

24 Šajā situācijā, ja privātpersona uzskata, ka tai ir nodarīts kaitējums, piemērojot antidempinga regulu, ko tā uzskata par prettiesisku, tai ir iespēja kompetentajā valsts tiesā apstrīdēt valsts muitas iestāžu piemērotās regulas spēkā esamību. Šī tiesa var vai pat tai ir pienākums EKL 234. pantā paredzētajos apstākļos vērsties Tiesā ar jautājumu par attiecīgās regulas spēkā esamību.

25 Jāatgādina arī, ka valsts iestāžu kompetencē ir noteikt sekas, kas atbilstoši to tiesību sistēmai izriet no spēkā neesamības atzīšanas, kas nozīmē, ka antidempinga maksājumi, kuri iekasēti saskaņā ar attiecīgo regulu, pēc likuma nav bijuši maksājami KMK 236. panta 1. punkta nozīmē un ka muitas iestādēm principā tie ir jāatmaksā atbilstoši minētajai normai, ja vien ir izpildīti šai atmaksai paredzētie nosacījumi, tostarp minētā panta 2. punktā norādītais nosacījums (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ikea Wholesale*, 67. punkts).

26 Līdz ar to, neraugoties uz noslēgto vienošanos — šajā gadījumā — starp apelācijas sūdzības iesniedzējiem un Vācijas muitas iestādēm, Kopienu tiesību akti paredz, ka lūguma atmaksāt nepamatoti samaksātos antidempinga maksājumus izskatīšana

ietilpst attiecīgo valsts tiesu kompetencē. Šī vienošanās nevar radīt Kopienu tiesu kompetenci, kuras nebija pirms minētās vienošanās.

27 Otrkārt, pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji kritizē pārsūdzēto spriedumu, jo Pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka nav kompetenta izskatīt to lūgumu par to zaudējumu atlīdzību, kas attiecas uz izdevumiem par advokāta pakalpojumiem, kuri radušies saistībā ar procedūrām, kas norisinājušās valstī. Tie tomēr nepauž nekādu atbilstošu argumentāciju, lai atspēkotu minēto izdevumu papildu raksturu valsts prāvā. No judikatūras, ko Pirmās instances tiesa pamatoti citējusi pārsūdzētā sprieduma 78. punktā, izriet, ka jautājums par to izdevumu atlīdzināšanu, kas radušies valsts procedūrā, kas ir papildu jautājums prāvā, ar kuru ir saistīta šī procedūra, ietilpst ekskluzīvā valsts tiesas kompetencē.

28 Tādējādi no tā izriet, ka ir jāsecina, ka Pirmās instances tiesa pamatoti ir atzinusi, ka tā nav kompetenta izskatīt attiecīgās lūguma daļas, kā rezultātā otrā pamata pirmā daļa ir nepamatota.

29 Šī pamata otrajā daļā, kas attiecas uz vienošanos, kura saistīta ar prāvu valsts tiesā, apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir sagrozījusi faktiskos apstākļus un pierādījumus, kas tai tika iesniegti, pārsūdzētā sprieduma 68. punktā atzīstot, ka tie nav iesnieguši pierādījumus, lai pamatotu savus apgalvojumus, pirmkārt, par Kopienas un Krievijas iestāžu lomas un, otrkārt, par Vācijas iestāžu uzsāktās krimināl vajāšanas ietekmi uz šīs vienošanās noslēgšanu. Tie arī norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 138.–141. punktā atsakoties likt Komisijai iesniegt, pirmkārt, pierādījumus par tās dalību sarunās, kas saistītas ar strīdu par importēto preču klasifikāciju un kuru rezultātā tika noslēgta minētā vienošanās, un, otrkārt, visu saraksti, ko tā veikusi ar Vācijas muitas iestādēm un Krievijas valdību. Šie pierādījumi par Kopienu iestāžu rīcību, kā uzskata apelācijas sūdzības

iesniedzēji, varētu būt būtiski saistībā ar prasību, kas pamatota ar EKL 288. panta otro daļu.

30 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no EKL 225. panta un Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka Pirmās instances tiesa ir vienīgā instance, kuras kompetencē ir, no vienas puses, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, no otras puses, veikt šo faktu vērtējumu. Ja Pirmās instances tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesai saskaņā ar EKL 225. pantu ir kompetence pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, kuras Pirmās instances tiesa ir paredzējusi (it īpaši skat. 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-551/03 P *General Motors*/Komisija, Krājums, I-3173. lpp., 51. punkts; 2008. gada 22. maija spriedumu lietā C-266/06 P Evonik Degussa/Komisija, 72. punkts, 2008. gada 18. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-101/07 P un C-110/01 P *Coop de France bétail et viande* u.c./Komisija, Krājums, I-10193. lpp., 58. punkts, kā arī 2009. gada 3. septembra spriedumu lietā C-535/06 P Moser Baer India/Padome, Krājums, I-7051. lpp., 31. punkts).

31 Tādējādi Tiesa nav kompetenta konstatēt faktus vai principā pārbaudīt pierādījumus, ar ko Pirmās instances tiesa ir pamatojusi šos faktus. Ja šie pierādījumi ir atbilstoši iegūti un ir ievēroti vispārīgie tiesību principi, kā arī piemērojamie procesuālie noteikumi par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu, tai iesniegto pierādījumu izvērtējums Pirmās instances tiesai ir jāveic pašai. Tādēļ šis izvērtējums, ja vien nav sagrozīta pati pierādījumu jēga, nav tiesību jautājums, kas jāpārbauda Tiesai (it īpaši skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *General Motor*/Komisija, 52. punkts; lietā *Evonik Degussa*/Komisija, 73. punkts; apvienotajās lietās *Coop de France bétail et viande* u.c./Komisija, 59. punkts, kā arī lietā *Moser Baer India*/Padome, 32. punkts).

32 Turklāt jāatgādina, ka sagrozīšanai acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem, no jauna neizvērtējot faktus un pierādījumus (it īpaši skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *General Motors*/Komisija, 54. punkts; lietā *Evonik Degussa*/Komisija, 74. punkts;

apvienotajās lietās *Coop de France bétail et viande* u.c./Komisija, 60. punkts, kā arī lietā *Moser Baer India*/Padome, 33. punkts).

33 Šajā gadījumā attiecībā uz iebildumu, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegto pierādījumu par apstākļiem, kādos puses noslēgušas attiecīgo vienošanos, minētā faktu sagrozīšana apelācijas sūdzībā nav pierādīta precīzi un pietiekoši. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pierādījuši, ka tas, ka Komisija būtu bijusi spiesta iesniegt pieprasītos dokumentus, būtu varējis ietekmēt tiesiskās sekas, uz ko Pirmās instances tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 139. punktā, ka tā nav kompetenta lemt par lūgumiem atlīdzināt zaudējumus, kas attiecas uz antidempinga maksājumiem un izdevumiem par advokāta pakalpojumiem, kas radušies saistībā ar procedūrām, kas notikušas valstī.

34 Jāsecina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji šādā veidā cenšas panākt, lai tiktu pārskatīts Pirmās instances tiesas veiktais faktiskais vērtējums, kas nav Tiesas kompetencē apelācijas tiesvedībā, līdz ar to šis iebildums ir jāatzīst par nepieņemamu.

35 No tā izriet, ka viss otrais pamats ir jānoraida daļēji kā nepamatots un daļēji kā nepieņemams.

Par pirmo pamatu

36 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot un piemērojot EKL 288. panta otro daļu, saistībā ar apstākļiem, kādos var iestāties Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība. Ar šo pamatu, kam

ir divas daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēji pārmet Pirmās instances tiesai, ka, pirmkārt, tā nav izmeklējusi prettiesisko rīcību, kas var radīt kaitējumu, it īpaši norādīto prettiesisko rīcību nav pārbaudījusi tās juridiskajā kontekstā un saistībā ar cēloņsakarības vērtējumu, un, otrkārt, ir atzinusi, ka cēloņsakarību, kas pastāv starp Kopienu iestādēm pārmesto rīcību un dažādiem norādītā kaitējuma elementiem, nevar uzskatīt par pietiekami tiešu.

Par pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

37 Apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda, ka, pārbaudot cēloņsakarību starp prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu, šī rīcība un kaitējums jebkādā veidā ir jāpārbauda, pirms tiek izlemts, ka nepastāv šāda pietiekami tieša sakarība starp rīcību un kaitējumu vai ka šī sakarība ir bijusi pārtraukta. Citiem vārdiem sakot, apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības jomā, kaut arī tas, ka ir sākts ar rīcības prettiesiskuma vai kaitējuma esamības pārbaudi, nenozīmē, ka ir jāpārbauda citi šīs atbildības nosacījumi, tas, ka ir sākts ar cēloņsakarības pārbaudi, nozīmē, ka tādā vai citādā veidā ir tikuši ņemti vērā divi citi nosacījumi.

38 Padome norāda, ka apgalvojums, ka Pirmās instances tiesai ir pienākums "tādā vai citādā veidā ņemt [..] vērā divus citus nosacījumus" vai "pārbaudīt tiesisko regulējumu, kas attiecas uz cēloņsakarību, it īpaši prettiesisko rīcību", ir nepamatots. Pirmās

instances tiesas rīcība, ko veidoja cēloņsakarības analīze, kā faktu pieņemot iespējami prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu, ir ierasta. Tai nav pienākuma pārbaudīt iestādes atbildības nosacījumus konkrētā secībā, un, ja viens no trim nosacījumiem nav izpildīts, lūgums atlīdzināt zaudējumus ir jānoraida, nepārbaudot pārējos nosacījumus.

39 Komisija uzskata, ka neviena tiesību norma neliedza Pirmās instances tiesai pārbaudīt nosacījumu, kas attiecas uz cēloņsakarību, nelemjot par jautājumu, kas saistīts ar minēto galīgās regulas prettiesiskumu. Kaut arī faktiski varētu būt tā, ka "cēloņsakarība nav absolūta", apelācijas sūdzībā pilnībā nav ņemts vērā, ka cēloņsakarību nosaka nevis, pirmkārt, prettiesiskā rīcība un, otrkārt, ciestais kaitējums, bet vienkārši tas, vai konkrētā rīcība ir radījusi attiecīgo kaitējumu.

— Tiesas vērtējums

40 No Tiesas judikatūras izriet, ka Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās un tiesību uz zaudējumu atlīdzību izmantošana saskaņā ar EKL 288. panta otro daļu ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, kas saistīti ar iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskumu, zaudējumu esamību un cēloņsakarības starp šo rīcību un konkrēto kaitējumu esamību (it īpaši skat. 1982. gada 29. septembra spriedumu lietā 26/81 *Oleifici Mediterranei*/EEK, *Recueil*, 3057. lpp., 16. punkts; 1994. gada 15. septembra spriedumu lietā C-146/91 *KYDEP*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-4199. lpp., 19. punkts, kā arī 2008. gada 9. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, Krājums, I-6513. lpp., 106. punkts).

41 Tā kā trīs EKL 288. panta otrajā daļā paredzētie nosacījumi par atbildības iestāšanos ir jāizpilda kumulatīvi, ar to, ka viens no tiem nav izpildīts, pietiek, lai noraidītu prasību par zaudējumu atlīdzību (1999. gada 9. septembra spriedums lietā C-257/98 P *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil*, I-5251. lpp., 14. punkts).

42 Turklāt nepastāv nekāds pienākums iestādes atbildības iestāšanās nosacījumus pārbaudīt konkrētā secībā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lucaccioni*/Komisija, 13. punkts).

43 Ņemot vērā, ka otrais pamats tika noraidīts, šis pamats attiecas tikai uz tiem lūgumiem par zaudējumu atlīdzību, kas saistīti, pirmkārt, ar mantisko kaitējumu, kuru veido *Trubowest* zaudētā peļņa un V. Makarova nesaņemtā alga, attiecīgi EUR 128 000 un EUR 63 448,54, un, otrkārt, ar morālo kaitējumu, kas nodarīts V. Makarovam un kas novērtēts EUR 150 000 apmērā.

44 Pārsūdzētā sprieduma 134. punktā Pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka neatkarīgi no tā, vai *Trubowest* imports ietilpst vai neietilpst galīgās regulas piemērošanas jomā un vai apelācijas sūdzības iesniedzēji ir vai nav pieļāvuši kļūdu klasificēšanā, cēloņsakarību, kas pastāv starp Padomei, kā arī Komisijai pārmesto prettiesisko rīcību un minēto kaitējumu, katrā ziņā nevar atzīt par pietiekami tiešu.

45 Tiesas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzēji uzsvēra, ka Pirmās instances tiesa nav pārbaudījusi juridisko notikumu, kas radīja zaudējumus. Tie uzskata, ka jautājumu par cēloņsakarību var izskatīt, tikai padziļināti pārbaudot strīdīgā akta, proti, galīgās regulas, kuru tie uzskata par prettiesisku, juridisko kontekstu.

46 Padome un Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesai nav pienākuma lemt par iespējamo prettiesiskumu, pirms tā pārbauda, vai pastāv cēloņsakarība starp šo prettiesiskumu un norādīto kaitējumu.

47 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 68. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēji nav paskaidrojuši, kā tas, ka Pirmās instances tiesa būtu pārbaudījusi iestādēm pārmesto rīcību, būtu ietekmējis pārsūdzētajā spriedumā veikto ar cēloņsakarību saistītā nosacījuma vērtējumu. Pirmās instances tiesa varēja pārbaudīt cēloņsakarību, pieņemot, ka minētais akts, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēji, faktiski ir prettiesisks un kaitējums pastāv (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lucaccioni*/Komisija, 12., 15. un 16. punkts, kā arī 2005. gada 12. aprīļa rīkojumu lietā C-80/04 P *DLD Trading Company Import-Export*/Padome, 50. punkts).

48 Ar cēloņsakarību saistītais nosacījums nav atkarīgs no nosacījuma, kas attiecas uz akta, kurš tiek aplūkots saistībā ar prasību par zaudējumu atlīdzību atbilstoši EKL 288. panta otrajai daļai, prettiesiskumu. Tādējādi tam, vai antidempinga maksājumu ieviešana ar galīgo regulu bija prettiesiska, šajā gadījumā nav nozīmes, pārbaudot ar cēloņsakarību saistīto nosacījumu.

49 Līdz ar to Pirmās instances tiesa pamatoti ir uzskatījusi, ka tā vispirms varēja pārbaudīt jautājumu par cēloņsakarību starp Padomei, kā arī Komisijai pārmesto rīcību un norādīto kaitējumu.

50 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otro daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

51 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka cēloņsakarību, kas pastāv starp Kopienu iestāžu prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu, nevar uzskatīt par pietiekami tiešu, jo tā ir pamatota ar diviem hipotētiskiem gadījumiem, ko veido nepierādīti apgalvojumi. Pirmās instances tiesa neesot ņēmusi vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts, jo tika ieviesti prettiesiski maksājumi. Tā nepamatoti esot ņēmusi vērā hipotētiskas un nepārbaudītas kļūdas importēto preču klasifikācijā, kas, iespējams, ir Vācijas iestāžu vai apelācijas sūdzības iesniedzēju kļūda. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka Pirmās instances tiesa nepareizi ir piemērojusi nosacījumu par cēloņsakarību, jo tā pārbaudīja, vai pastāv cēloņsakarības pārrāvums, iepriekš nenovērtējot, vai šāda tieša sakarība pastāv starp prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu.

52 Padome un Komisija norāda, ka, ņemot vērā, ka nav ticis galīgi noskaidrots, vai cauruļvadi un caurules, attiecībā uz kurām Vācijas muitas iestādes bija pieprasījušas antidempinga maksājumus atbilstoši galīgajai regulai, ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā, Pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi cēloņsakarību, ņemot vērā divus pieņēmumus.

— Tiesas vērtējums

53 Uz principiem, kas kopīgi dalībvalstu tiesību sistēmām un uz kuriem ir atsauce EKL 288. panta otrajā daļā, nevar atsaukties, lai pamatotu, ka Kopienai ir pienākums

atlīdzināt jebkuru, pat attālu kaitējumu, ko radījusi tās iestāžu rīcība (šajā sakarā skat. 1979. gada 4. oktobra spriedumu apvienotajās lietās 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79 *Dumortier* u.c./Padome, *Recueil*, 3091. lpp., 21. punkts, kā arī 1992. gada 30. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-363/88 un C-364/88 *Finsider* u.c./Komisija, *Recueil*, I-359. lpp., 25. punkts). EKL 288. panta otrajā daļā paredzētais nosacījums, kas ir saistīts ar cēloņsakarību, attiecas uz pietiekami tiešas cēloņsakarības esamību starp iestāžu rīcību un zaudējumiem (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Dumortier* u.c./Padome, 21. punkts).

54 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzību saskaņā ar EKL 225. pantu un Tiesas Statūtu 58. panta pirmo daļu var pamatot tikai ar pamatiem, kas attiecas uz tiesību normu pārkāpumu, izslēdzot jebkādu faktu vērtējumu (šajā sakarā it īpaši skat. 1991. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-283/90 P *Vidrányi*/Komisija, *Recueil*, I-4339. lpp., 12. punkts, un 1996. gada 17. septembra rīkojumu lietā C-19/95 P *San Marco*/Komisija, *Recueil*, I-4435. lpp., 39. punkts).

55 Apelācijas sūdzības iesniedzēji nepaskaidro, kādā veidā norādītais galīgās regulas prettiesiskums var attiekties uz pietiekami tiešas saiknes esamību starp iespējami nodarīto kaitējumu un norādīto prettiesisko rīcību. Šīs regulas tiesiskumam nav nekāda sakara ar Pirmās instances tiesas izvirzīto faktisko pieņēmumu vērtējuma, kas tai lika secināt, ka cēloņsakarība bija pārrauta, spēkā esamību.

56 Apelācijas sūdzības iesniedzēji turklāt apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 134. punktā secinot, ka cēloņsakarību, kas pastāv starp iestāžu prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu, nevar uzskatīt par pietiekami tiešu.

57 No pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Pirmās instances tiesa nav iepriekš vispārīgi pārbaudījusi, vai norādītie zaudējumi būtu radušies, ja nebūtu iestāžu prettiesiskās rīcības. Minētā sprieduma pamatojums ir koncentrēts uz jautājumu par cēloņsakarības pārrāvumu starp šiem diviem elementiem. Minētā sprieduma 112. un 113. punktā atbilstoši pirmajam pieņēmumam Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi, ka cēloņsakarības esamības vērtējums nav atkarīgs no tā, vai prettiesiskā akta neesamības gadījumā notikumu iznākums būtu bijis atšķirīgs. Tāpat arī saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 99. un 102. punktā minēto judikatūru norādītajam kaitējumam no iestādēm pārmestās rīcības ir jāizriet pietiekami tiešā veidā un nedrīkst būt cēloņsakarības pārrāvuma.

58 Šajā sakarā ir jāsecina, ka cēloņsakarība EKL 288. panta otrās daļas nozīmē ir atzīstama tad, ja pastāv tieša cēloņsakarība starp attiecīgo iestāžu prettiesisko rīcību un norādīto kaitējumu.

59 Pastāv prasība, ka minētajiem zaudējumiem ir jābūt tādiem, kas radušies tādas rīcības dēļ, kurā ir vainojamas iestādes. Šo pieeju apstiprina šī sprieduma 53. punktā minētā pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru pat tad, ja pastāv iespēja, ka iestādēm ir saistība ar kaitējumu, kuru ir lūgts atlīdzināt, minētā saistība varētu būt pārāk attāla, ņemot vērā atbildību, kas ir citām personām, attiecīgā gadījumā — apelācijas sūdzības iesniedzējiem.

60 Pirmkārt, Pirmās instances tiesa pamatoti ir uzskatījusi, ka tad, ja galīgā regula neattiektos uz apelācijas sūdzības iesniedzēju importētajām precēm un apelācijas sūdzības iesniedzēji nebūtu pieļāvuši kļūdu to klasifikācijā, būtu jāsecina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju norādītajā kaitējumā ir vainojamas tikai Vācijas muitas iestādes,

jo tās minētajām precēm ir piemērojušas antidempinga maksājumus, kaut gan šīs preces neietilpa galīgās regulas piemērošanas jomā.

61 Otrkārt, Pirmās instances tiesa pamatoti ir konstatējusi, ka, kaut arī galīgā regula attiecās uz apelācijas sūdzības iesniedzēju importētajām precēm un apelācijas sūdzības iesniedzēji līdz ar to nebija pareizi klasificējuši šīs preces, ir jākonstatē, ka noteicošais cēlonis kaitējumam, uz ko tie norāda, bija pašu apelācijas sūdzības iesniedzēju rīcība, nevis iespējami prettiesiska Padomes un Komisijas rīcība. Attiecībā uz šo pieņēmumu Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 100. un 101. punktā pamatoti ir atgādinājusi arī, ka ir jāpārbauda, vai cietusī persona, ņemot vērā risku, ka tai zaudējumi būs jāsedz pašai, kā uzmanīga persona ir izrādījusi saprātīgu rūpību, lai kaitējumu novērstu vai ierobežotu tā apmēru. Cēloņsakarību var pārraut cietušās personas nolaidīga rīcība, ja šī rīcība, kā izrādās, ir noteicošais kaitējuma cēlonis.

62 Apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka tie lūdz atlīdzināt kaitējumu, kas radies tāpēc, ka tika ieviesti prettiesiski maksājumi, un nepamatoti ir koncentrējusies uz hipotētiskām kļūdām importēto preču klasifikācijā. Apelācijas sūdzības iesniedzēji uzskata, ka jautājums nav par to, vai galīgā regula attiecas vai neattiecas uz šīm precēm. Summas, kas tika iekasētas kā antidempinga maksājumi un kas paliek Vācijas muitas iestāžu rīcībā saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju un šo iestāžu noslēgto vienošanos, liecina par to, ka maksājumi bija jāmaksā, pamatojoties uz regulu, uz kuras prettiesisko raksturu tiek norādīts.

63 Pirmās instances tiesa, pārbaudot norādīto kaitējumu, kas tieši vai netieši izriet no antidempinga maksājumu ieviešanas ar galīgo regulu, nav atsaukusies uz minētās regulas tiesisko vai prettiesisko raksturu. Saistībā ar to, vai minēto maksājumu noteikšana ar galīgo regulu tieši radīja kaitējumu, kas esot nodarīts apelācijas sūdzības iesniedzējiem, tā vēlāk ir pārbaudījusi to situāciju, ņemot vērā divus faktiskus

pieņēmumus, ko tā ir norādījusi un kas attiecas uz visiem iespējamiem gadījumiem. Tādējādi to alternatīva pārbaude sniedz to pašu risinājumu.

64 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēji nav pierādījuši, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka nepastāv pietiekami tieša cēloņsakarība starp iestādēm pārmesto rīcību un zaudējumiem, uz kuriem tie norāda.

65 Šādos apstākļos pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

66 No tā izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome un Komisija ir prasījušas piespriest *Trubowest* un V. Makarovam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā pēdējiem minētajiem spriedums ir nelabvēlīgs, tad tiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā tiesvedībā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nosprież:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Trubowest Handel GmbH* un V. Makarovs atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]